

Za navadno dvestopno vrsto se plačuje: 5 kr., ktera se enkrat, 8 kr., ktera se dvakrat, 10 kr., ktera se trikrat natiskuje; več pisemke plačujejo po prostoru. Za vsak list mora biti kolek (štampelj) za 30 kr.

Rokopisi se ne vračajo.

SLOVENEK.

„Živi, živi duh slovenski, bodi živ na veke!“

Nar. pesem.

V torek,

četrtak in saboto

izhaja in velja:

Za celo leto . . . 7 for. 50 kr.
 „ pol leta . . . 3 „ 70 „
 „ četrt leta . . . 2 „ — „
 „ mesec . . . — „ 70 „

Po pošti:

Za celo leto . . . 9 for. 50 kr.
 „ pol leta . . . 4 „ 80 „
 „ četrt leta . . . 2 „ 50 „
 „ mesec . . . — „ 90 „

Št. 41.

V Celovcu v torek 9. aprila 1867.

Tečaj III.

Vse za vero, cesarja in domovino!

A. D. Zagorski.

(Dalje.)

Da! mi Slovani nismo tega krivi, da se Avstrija ne more zravnati in pomiriti!

Le pomislite vi nemški tički, ki imate obstanek, srečo in blagor Avstrije tako radi na jeziku, kako lahko bi se bila ona že l. 1848 stalno uredila, ko je bila vsem svojim narodom enako politično svobodo in ravnopravnost narodno obljubila. Vlada je htela spravo, mi Slovani tudi; ali vi nemškodjarski hegemoni ste kričali: Avstrija naj da nam supremacijo, gospodarstvo čez Slovane in Romane ali pa naj — razpade. — Rečeno — storjeno. Punt je bil tu, razpad Avstrije se je bližal namesto zaželene zlate sprave. Slovani so šli potem eni v krvavi boj za obstoj Avstrije in ravnopravnost zlato, drugi so jih na vso moč podpirali z govorjenjem, pisanjem in tudi s svojim premoženjem. Punt se je zadušil. Kako lahko bi se bila tudi takrat Avstrija konstituirala na naravnej, historično-narodnej podlagi? Kje bi se bili takrat premagani in globoko ponižani nemškodjarski uporniki upali, kaj več ko politično in narodno ravnopravnost od vlade zahtevati? Kako veseli bi bili potem Slovani in zadovoljni spoznavši, da niso zastoj za obstanek Avstrije in ravnopravnost zlato krvi preživeli? Ali vstali so krivi preroki — nemški birokrati in aristokrati, ki so bili smrtni sovražniki politične in narodne svobode in ki so le v nemško-centralističnem absolutizmu srečo, moč, veljavo in slavo Avstrije iskali. Kako kolosalna je njihova zmeta bila, je vsemu svetu znano, zlasti pa nam tepenim in osiromašenim Avstrijanom. — Prišla je okt. diploma. Kako lahko bi se bila tudi na podlagi te diplome in starodavnih historičnih ustav Avstrija končno uredila. Čehi, Hrvatje in vsi Slovani smo bili za to pripravi, Madjari se tudi ne bi bili takrat dosti ustavljali, ker jim je še le pozneje med jedjo toliki apetit zrastle, kakoršnega dan denes nad njimi opazujemo, ko hočejo še celó trojedno kraljevino s svojim požrešnim „magyarországom“ pohrustati. Ali nesreča nam je prinesla nemškega viteza Schmerlinga, ki se je ne prašavši za svet Madjara, Slovana in Romana, sam samcat velikanskega dela lotil in oktobersko diplomu v februaru ustavo prekoval ali tako, da je nemško-centralistični Mihelj iz vsakega š. te ustave svoje roge molil in s tem razdražil ne samo Slovane, ampak vse Avstrijane sploh, ki svoje starodavne historične spomine in narodne pravice le kolikaj obrajtajo.

Mi Slovani se vendar nismo zoperstavljali, šli smo prostovoljno v reichsrath v nadi, da se bo morda v kratkem času vse na bolje obrnilo. Kaj pa Nemci, ki imajo tako radi besede „Ausgleich um jeden Preis“ na jeziku, so li spoznali potrebo sprave in hitro kaj popustili od nemškega parlamentarnega absolutizma, da bi še druge Nenečce k sebi privabili? — Oj, od tega ni bilo žalibože duha ne sluha, marveč obnašali so se ti spravljaljubi tako nespametno, da si niso nikogar pridobili, marveč da so sčasoma še

tiste, ki so jim bili od začetka zaupali, od sebe pahnili. „Wir können warten“ so rekli in čakali so, da se bo iz „Ländermacht“ porodila — „Reichsomnipotenz“. Njih čakanje je bilo se ve da zastoj. Pokazalo se se, da je spet njih zmeta ali hudobija kolosalna bila! Uboga Avstrija postala je po takim ravnanju med revnimi državami najrevnejša — brez denarja in brez — kredita. — Ko je prišel na to sept. manifest, ki je Schmerlingov reichsrath ustavil in nam po svobodnem porazumljenju postavnih zastopnikov konec ustavnih zmešnjav obljubil, nam se je težek kamen od srca odvalil in veselo upanje nas je navdajalo, da bo zdaj vendar enkrat konec naših domačih in cele Avstrije nadlog. Ali kaj se je zgodilo?

Madjari so se ko l. 1848 hitro oglašili za samostalno, le njim odgovorno madjarsko vlado, oglašili so se za njih ljubeznivi „Magyarország“ in za supremacijo v njem čez vse zalitavske dežele od Karpatov do Adrije. Vse to zahtevali so kot conditio sine qua non in žugali so nam z letom 1848, ako jim dunajska vlada in zastopniki predlitavskih dežel ne privoščijo vsega tega, kar jim njih vladeželjno madjarsko srčice poželi. Kaj pa naši Nemci, ki se nad nami tako silno obrezajo, da se cesarju in vladi zoperstavljamo in s svojo trdovratnostjo krvavo potrebno spravo oviramo? Morda so prevzetne Madjare pokazali in jim rekli: Ne tako ljubi bratje! Svetli cesar hoče in zahteva v Najvišem svojem sept. manifestu, da bi se z lepo poravnali in spravili.

Te sprave smo krvavo potrebni in zdaj je zadnji čas, da jo uresničimo, ako nočemo, da vse na kose razpade. Da bo pa ta sprava mogoča, moramo se mi in vi supremaciji odpovedati ter Slovanom in Romanom, ki so pripravi dati državi, kar je državnega, ravno toliko avtonomije privoščiti, ko sami sebi, da ne bodo več tožiti mogli, da so nam podložni, da so od nas odvisni, ampak da bodo v svojih domačih zadevah ravno tako samosvoji gospodarji, ko mi. Sladko je sicer na stroške tujih narodov se debeliti in bogatiti in težko je tej mastnej privilegiji se odreči, ali zgoditi se to vsakako mora, nekaj zato ker cesar sam to zapoveduje, ki hoče, da bi ravnopravnost namesto sile in krivice obveljala, posebno pa tudi zato, ker se je pokazalo, da Avstrija brez uresničenja politične in narodne ravnopravnosti dalje skoro več živeti ne more. Saj krivica nam se prav za prav zavoljo tega nobena godila ne bo, ker Slovani vso tisto avtonomijo in ravnopravnost, ktero za se zahtevajo, tudi nam privoščijo. — Ali so Nemci, ki imajo zdaj ponižno pokorščino in krotko vdanost v naredbe visoke vlade vedno na jeziku, in ki zdaj krvavo potrebo končnega rešenja državnopravnih vprašanj tako mogočno povdarjajo, takrat tudi tako govorili in blage v sept. manifestu razodete namere Njih Veličanstva uresničiti si prizadevali?? Oj od vsega tega ni bilo ne duha ne sluha, marveč udrihali so neusmiljeno po zlata vrednem cesarskem manifestu in preganjali so grozovito ministerstvo Belkredijevo ne zavoljo premalih dušnih zmožnosti, kakor eni trdijo ali zavoljo kakih drugih ceremonij, ampak edino zarad

tega, ker je to ministerstvo Avstrijo na svobodnej, vsem narodom enako pravičnej podlagi sept. manifesta predelati hotlo. Njih ljubeznjiva nemška supremacija je bila torej v nevarnosti in to jim je bilo zadosti, da so se — pozabivši na ubogo, miru in sprave tako krvavo potrebno Avstrijo, in popolnoma iz misli spustivši vso tisto slepo pokorščino in vdanost v vladino voljo, ktero nam Slovanom zdaj pod Beustovo vlado tako silno priporočajo — v strahovito opozicijo zoper blage namene svetlega cesarja spustili. Da, še c. kr. uradniki naši Kromer, Brolich, Waser in več ko 1000 drugih, ki so pod nam sovražno Bachovo in Schmerlingovo vlado svojo neslano nemškutarijo tako radi s tem izgovarjali, da so vladni služabniki, da se morajo torej po volji vlade ravnati, tudi ti junaci se niso dosti umišljali, ampak hitro ko so zapazili, da je zavoljo ces. sept. manifesta njih zlato tele — nemška supremacija v nevarnosti, so mahoma pozabivši na dolžno pokorščino — visokej vladi zobé pokazali in v vrsto najhuje opozicije stopili. Izgovarjali so se sicer Nemci in nemškutarji, da delajo to le zato, ker ne pusté federalistom Avstrije na podlagi sept. manifesta na kose raztrgati, ali da je bila to grda laž in da so vse to le iz golega straha za ljubeznjivo nemško supremacijo vganjali, nam ne priča samo nepremakljiva zvestoba Slovanov, s ktero se zvestoba Blumovih in Košutovih rojakov nikdar meriti ne more, ampak to se je tudi prav lahko že iz tega spoznalo, ker je kolovodja nemški pri neki priliki sam razodel, da bodo avstrijski Nemci na razpad Avstrije z veseljem gledali, ako jim ona njih starodavne supremacije več ne privoščijo. — Nemci avstrijski se ne morejo celó nič pritožiti, da jih bi bil toliko zaničevani grof Belkredi kaj žalil, preganjal, krivice jim kaj storil ali opozicije — dasi tudi je večkrat silno grda in razuzdana bila — jim ne privoščil, tudi se kratkomalo ne morejo pritožiti, da bi bil Slovanom kaj preveč dober, kajti če bi bil na pr. nam Slovincem le kolikaj prijazen, nam gotovo ne bi bil g. barona Bacha za ces. namestnika v Ljubljano poslal. Rogovili so torej zoper g. drž. ministra tako strašno edino le zato, ker nikakor ni hotel od ces. manifesta in ž njim od načela prostega sporazumljenja odstopiti.

(Dalje pride.)

Slovenske dežele.

Iz Celovca. (Mestni odbor; dež. zbori; Deakov govor; hervaško praskanje.) V II. volilnej skupini sta bila za mestna odbornika izvoljena Jezernik Gabr. in dr. Milesi; vodja realnih šol, Payer Jož., je dobil 27 glasov. Agitovali so nekteri, da bi se bil volil tukajšnji evangelski fajmošter Rolf K., pa jim vendar ni šlo srečno izpod rok. — Naš mestni odbor pošlje dva mlada obertnika na mestne stroške k razstavi v Pariz in šla je tudi včeraj posebna deputacija mestnih odbornikov na Dunaj, g. ministra Wüllerstorfa prosit, naj se postranske

železnici Šent Vid-Celovec in Launstorf-Mösl berž berž v pervej versti delati začnete. Bog daj srečo! — 6. aprila so se odperli deželni zbori v Pragi, v Brnu in v Ljubljani. Njih delovanje bo skorej pri kraju; nimajo drugega opraviti, kakor volitve poterčiti in poslance za Beustov državni zbor voliti. Časniki iz Prage naznanjajo, da poslanci českega naroda ne volijo državnih poslancev. Pa kaj Beustova večina za vse to mara? Tudi pride Beust sam v Prago, da poskuša terde česke butice malo po svojem obdelovati, — pa mu bode gotovo spodletelo. Srečne Beustove ure so menda že pri kraju; časniki naznanjajo, da mu Madjari že herbet obračajo in čudno je, da se je svitli cesar prav nagloma in nenadoma po noči podal iz Pešte na Dunaj. Mi se pa temu ne čudimo; Deakov govor je v resnici tak, da mora vsakemu mrena pasti izpred oči. V tem govoru Deak velikega puntarja in izdajavca Košuta v nebesa povzdiguje in omiluje, da l. 1848 Madjarom ni šlo njih početje srečno izpod rok, — in ogerski zbor je k temu govoru z rokami ploskal in slavo klical, gg. ministri pa so molčali!! Tudi temu se ne čudimo, ker vemo, da je sedanjemu ministerstvu v Pešti ravno tisti Andrassy predsednik, ki je l. 1848 v Debrečinu znanemu puntarskemu ministerstvu predsedoval! Uboga Avstrija!! — 8. aprila pride v ogerskem deželnem zboru hervaško prašanje na versto. Madjari ponujajo Hervatom še dosti avtonomije in svobode, — pa Hervatje dobro vedó, da tudi ptičar lepo žvižga in abotne ptičke vabi na svoje limance. Upamo, da bodo Hervatje stali kot stebri za svoj slavni §. 42 od leta 1861. Božja pomoč, ker gre za Avstrijo!

✦ **Iz Ljubljane.** * (Nemškutarška strast in njeni nasledki.) [Konec.] Med nemškutarji ljubljanskimi, ki so se na vse kriplje potezali, da zmagajo tuji birokrati nad domačini, pa zaslužita v prvi vrsti imenovana biti gospoda Ferdinand Mahr, lastnik trgovske odgojilnice in prvomestnik odbora za vzdržanje in novčeno podporo nemškega gledišča v Ljubljani, in Alojzi Waldherr, bivši njegov učitelj in sedanji lastnik necega deškega zavoda za normalne predmete, v katerem se med drugim tudi posebno na to gleda, da deca že v nežni mladosti dobi visok pojem o nemški kulturi in

o nemških napravah, ker so vsi dečki od glave do pete tukajšnjim „Gut Hajlsem“ enako kostimirani in si podobni kakor jajce jajcu. — Ta dva gospoda, in posebno prvi, sta že pred volitvijo jako terorizala krojače, čevljarje, klobučarje, ključarje in prvi celó korenjaške mesarje, katerim je štacune v svoji hiši odpovedal, — ako bi se ta „pöbel“ prederznil drugače voliti, nego ona dva in slavna policija želijo. Kakošni vspah pak je imelo to nenavadno terorizovanje pri gori imenovanih rokodelcih, tega ne moremo natanko povedati, vendar, kolikor nam je znano, bil je večidel le — negativen! — Izmed ovih rokodelcev je bil tudi klobučar A. Zupančič tako značajan, da se ni dal oplašiti tem liberaluhom, temuč je neustrašeno kljubu vsem nasprotnim oviram edino le po svoji vesti in prepričanju volil narodna možaka. Volitev ta je pa ravno slabe nasledke za nje-ga imela, zakaj konec pretečenega tedna sta prišla gospoda Mahr in Waldherr z resnima obrazoma k njemu v štacuno ter mu ukažeta v kratkem račun napraviti, kajti ne mislita dalje pri njem klobučarskega blaga jemati, ker ni glasoval za znana kandidata, priporočena od centralnega odbora!! — Strahovita nezasluzena kazen, si bode mislil kak dobrosrčen in svobodoljuben čitatelj te korespondence, in mi mu rade volje to pritr-dimo, ker ta volilec je zaslužil za svojo značajno volitev pohvalo, ne pa kazni; vendar ga moremo ob enem tudi tešiti s tem, da bodo od sedaj gotovo vsi narodnjaci le pri poštem klobučarju A. Zupančiču svoja pokrivala jemali. — Kar se pa tiče sirovega postopanja ovih dveh možakov, ktera se ponosno štejeta med ljublj. inteligencijo, bi en majhen nasproten lek nasvetovali, namreč naj odtegne slavni dež. odbor hitro in brez milosti novčeno podporo od 2000 gld. nemškemu gledišču v Ljubljani, čegar obstoj in korist edino in izključljivo le vživa ta puhla ljublj. inteligencija brez srca in občutkov do domovine in do bližnjega. — Naj si ga ta kulturnosna druhal v prihodnje sama vzdržuje in plačuje, — saj ima dovolj denarja za agitovanje, kakor so prve in druge letošnje volitve pokazale. Iz gole umazanosti pa so ti nemški liberaluhi dvakrat nadlegovali in beračili pri mil. knezu in škofu, da bi jim za njihove

nečiste agitacije z novci pomagali, toda hvala Bogu vselej zastoj. Ako Bog da in sreča junaska, hočemo v kratkem še druga imena te izredne ljubj. inteligencije pred sodni stol javnega mnenja priritati.

✦ **Iz sive (!) Ljubljane** (nam piše nekdo, ki bi rad, da bi se v postu pust ne obhajal, to-le:) Kamorkoli grem, koderkoli hodim, povsod me srečujejo ljudje s sila dolgimi nosovi, kakor jih imajo včasih pustovci! Ne-kerikrat se izza vogla prikaže „nos“, in še le čez kaj časa oseba sama. Pravijo, da so ti nosovi vsi od neke prav visoke osebe. Kteri koli so se prederznili voliti po 39. §. volitnega reda in so le kolikaj temu gospodu podložni, vsem pošilja sedaj pismeno „nosove“, kteri so tim dalji, čim nižji so podložniki! Pravijo tudi, da prav hiti, kakor da bi se mu nekam mudilo. „Nosovi“ so krasni, in vem, ko bi se poslali v Pariz ali v Moskvo v razstavo, delitelj dobí prvo poslavljenje! Pomagaj, dragi „Slovenec“! ako ni prepozno, da se jih iznebimo iz Ljubljane, ker je le sitno se jim umikati, „nosačev“ pa je precej, in so še celo taki, ki se svojih dolgih „nosov“ nič ne sramujejo. Pravijo, da je tudi sila veliko ljudi z dolgimi ušesi po Ljubljani; o teh pa ne morem zdaj pi-sati, ker jih neki prikrivajo in skerbno povijajo, da jih človek ne zapazi koj. Oj siva Ljubljana!

✦ **Od Save blizo Ljubljane** (Marsikaj v premislek!) Tudi v Savo se stekajo gnjusne mlake in zopet čisti studenci, ter jo oskrnjajo in zopet čistijo. Tako se godi mojemu srcu, in lahko rečem, srcu vsacega narodnjaka. Zmagali smo v obče pri volitvah, to je res; večino imamo gotovo v kranjskem dež. zboru. Ali kaj nam pomaga to občutje, saj mora vsako veselje potreti zguba v Ljubljani, in za koliko časa bi nas morala vzviševati radost, ko bi bili povsod zmagali; vendar se mora tužna majka Slava jokati, kajti narod naš je pri vsej zmagi neizrečeno trpel pod hudo birokracijo. Nikoli do sedaj se nam še ni strašni nasprotnik pokazal tako očitno, kakor v pretečenem tednu, in početno narodno srce trepeče in ne bode kmalo mirno gledé na tega silnega nasprotnika. O preljuba, presladka svoboda, kje si najti? Ali si mar, komaj iz kletke srčfeletevši, že otrpnila in zmrznila na širokem, golem, le-

Besednik.

Iz Karloveca v kranjsko Vinico.

Napisal Ljudevit Tomšič.

(Konec.)

Zdaj pride drugi akt na vrsto; le škoda, da sva samo dva gledalca! Tu stopi ves razcefrani nekdo v sobo, ter nas s „guten tag“ pozdravi, in meni nič tebi nič vpraša nas, kaj pa da v nemškem jeziku, bi li mu kdo hotel merico vina poklicati? Ko mu rečem, da mu lahko pokličem, samo naj ga on popije in plača, pristavim, zakaj hrvaški ne govori? Ali on mi srdito reče: „unt klauben sie, tass ich nix anders, bi tač kon? Klauben sie, tass ich nit in die šulen bor? Klauben sie, man herr, tass ich nit bindiš kon? Klauben sie, tass ich kan gelt nit hob?“ Po teh besedah začne v raznih jezicih govoriti a moram reči, da je slovenski, hrvaški, česki, poljski, ruski, — posebno prva dva jezika, prav dobro govoril. Seže z rokó v raztrgani žep in vrže na mizo polno pest starih in novih avstrijskih popirjev, katerim Hrvatje „novci“ pravijo. — Oba, čeravno v celih suknjah, toliko veljave že dolgo pri sebi nisva imela!

Pojdimo dalje. Zapustivši kočó veselja in smejanja, vže prijatelj že vpreženega Učakovčana z bičem, pa vsi trije spet naprej drdramo. Kaditi se ni dalo, ker je dež tako

lil, da je smodko prec pokončal in tobak v „fajfi“ mahoma zmočil, da ni bil več za rabo. „Veš kaj“, pravim tovaršu, „ne da se naprej, morava v prvo „uto“, kijo srečava“. Dobro, zaverne on, prva hiša je Janezova, znana krčma na Lujizinskej cesti. Komaj izgovori, že opazim pred sabó iz dilj zbito človeško prebivališče. To je „birt“ Janez. Cela vas je ena hiša s hlevi vred, a zove se Ladešič druga. Stopivši v sobo, pozdraviva nazoče s „polič vina“ in se spet vsedeva v kot. Konj je pa zunaj tačas „tobak“ kadil in se „frišal“. Videla sva tukaj nekaj kmečkih hrvaških krasotic, ki bi se v lepoti zares mogle meriti z vsako gosposko „frajlico“, a v nedolžnosti tudi s Suzano (čeravno tako ostro ne mislim). Pogovarjaje se z njimi o raznih domačih potrebah, popijeva dva polička, izkadija dve smodki in hajd spet na — dež. Do Vukove gorice nisva se nikjer ustavila. Tu je spet muta, a pri njej krčma. Konj neče naprej, — morava noter! Najdeva prav pošteno hrvaško društvo, kteremu je predsedal debel vinopilec, kot „stola-ravnatelj“. Zdravica se za zdravico izreka, čeravno se še nikdar videli nismo. In tako sediva v društvu skorej do mraka. Od tod ste še do Vinice dobri dve uri. Dež lije gromi in bliska se. Oh strašna pot — zdihujeva oba; konj si je pa gotovo tudi svoje mislil!

Kmaló sva bila na Bosancih, kjer moraj iz Lujizinske ceste obrniti v blato. Vozila sva se tod večkrat po celih jezerih, a čudo je posebno, kako je konju bila ta pot znana! Prišedši v Pribance, — vis-à-vis

od Vinice, bila je že trda noč. Kreneva k „Franju“, kjer sem starega človeka, znanca od nekdanj videl in se z njim dolgo razgovarjal. Slišala sva med mnogimi gosti razne pogovore; eden je celó trdil, da ni prav rečeno: „to je moja žena“, ampak „naša! Zakaj, ni povedal. Vzrok si je menda za prihodnjo priliko pri bokalu pridržal.

Od tod čez Kolpo lej kranjsko zemljo — respektive — Vinico. Ker je noč bila, krenem ravno pot k prijatlu, kjer smo prav na hrvaški način večer sproveli. Vsak Karlovčan, tudi Križevčan bil bi zadovoljen s tem večerom. Še le drugi dan gledam na Vinico in si oči brišem. O tempora! Časa zob je strašen; v malo letih podere krasna mesta in gradove, a kako Vinice ne bi, za katero se na Slovenskem komaj zna. O viniških rodoljubih lahko ravno tisto rečem, kar je nekdo o zagrebških Slovencih:

„Po Zagrebu hodil,
Slovenec iskal!
Za ene pri moj' duš'
Ne b' vinarja dal!“

Večina viniških stanovnikov opojena je z nobenim duhom. Tu se ti ne ve, in tudi ne govori o kacam narodnem napredku; o čitavnici še nobeden ne sanja; i kdo bi neki bral v Vinici? Pred nekaj leti bil je tu napisan krasen, historičen spev „Rut“, „Boj pri Vudački“, „Lahkoverni“ in več manjih lepih slovenskih, v času absolutizma pa tudi več nemških pesmic, a vse to od Bernarda Tomšiča, kije prerano moral pero odložiti in vleči se v hladni grob. Vječnaja mu pamjat! Ali z njim je umrla vsa slovenska

denem polju naše domovine? Ali nisi nikjer našla hrane in gorkote, da si zopet poginila? Ljubljancani! ali ste namesto onega prostega tička kače gojili in gredili na svojih mlačnih prsih? Tužna majka Slava, vzemi uboge, revne Slovence zopet pod svoja krila in daj jim novega življa, da se odpravi in iztrebi ljulika vsa! — Take in enake misli slišiš lahko vsak trenutek povsod, kamor koli prideš ter se moraš vendar radovati, da se pri vsem tem narodna zavest zbuja in utrjuje, da je nam pretekli hudi boj bil šola in poduk za prihodnost; da nove volitve v nekdanji beli, zdaj pa pomazani Ljubljani morajo zmago nam dati sijajno. — Še enkrat volimo, — prve volitve niso bile postavne, tisoč dokazov za enega, da nas je le sila in nepostavnost nepričakovano zmagala, — še enkrat volimo in — stali bomo kot skale naših gó! To je enoglasni klic razdraženih rojakov, ki naj si ga prvaki v srce vpišejo in po svoji moči vstrezajo iskrenim željam prosečih Slovencev! Potem se bo videlo, kakšna inteligencija za nemškutarijo tiči in kako se zna prava ljubljanska inteligencija izraziti. „Ljubljancanki“ ali „Labušnici“ smo prav hvaležni za visoko omikane in natanko pretuhtane kritične besede o ljubljanski volitvi; ilustracije njenim besedam se ni manjkalo še isti večer na dan volitve, ko so patrole švigale po mestu z bliščecimi puškami, — saj je bilo celo mesto strašno zadovoljno z volitvami! 200 uradniških glasov in 100 ptujcev ali privržencev — ti so izraz vseh 22.000 prebivalcev ljubljanskih. In volitve na deželi so tudi izraz inteligencije kranjske?! Naš Manchester, kakor ga je dr. Issleib imenoval, naš Tržič, vam je to dobro dokazal; idrska inteligencija — ta je tudi pripomogla, da je agitator peté odnesel od fiaske - partije“, in veliki „turn“, ki ga zida dr. Bleiweis v neki nemški buči, in velika hiša, katero Slovenci napravljajo v Ljubljani na stroške kmetov, in nabrisani hrbet visocega gospoda, ki je na Gorenjsko svoje prazne močgane nesel, in žandarske „Kolbe“, ki so v Trebnem kmetu narazen podile, in cela truma policajev v ljubljanski mestni dvorani, in pobita okna Dežmanova itd. itd., to vse, kaj ne, je dokaz, da mi družega ne želimo, kakor da bi nas par tukajšnjih Nemcev po svoji volji

narodnost v Vinici! Starši pošiljajo po zimi otroke v šolo, po letu pa na pašo. Če bi se tudi v bližnjem črnemeljskem „bezirksamtu“ kdo zmotil, pa bi kak „bešajd“ poslal komu v slovenskem jeziku, prej ko ne moral bi nazaj. No tacihi situaciji se menda ni bati v tistem okraju. Edina čvrsta palica je, ktera narodnost v Vinici toliko podpira, da še brli, g. Tomaž Mraz, župnik, v katerem bije pravo pravcato slovensko srce. Njegovo obnašanje, uljudnost in obča vednost zasluži resno priznanje. Ali le malo časa imel sem, da temeljiteje upoznam dobrega Slovenca; izpraznivši nekoliko viniških kupic dobrih kapljic, moral sem se posloviti, ker pred prijateljevim stanjem je že konj stal. Zdaj pa nazaj v Karlovec! Še le zdaj pokazalo se je na nebu prijazno sonce, in če dalje sem v Hrvaško prihajal, tem lepše je sijalo tem je lepše bil dan. Lepi pomen hrvaške in slovenske ustave! Na več krajih nazaj gredé, občudoval sem krasne njive, vinograde in polja, pa sem celo pot premišljeval Horacijeve besede: „Beatus ille, qui procul negotiis paterna rura bobus exercet suis, solutus omni foenore!“

Tebi se pa, mili slovenski prijatelj, ki si truda daješ, da bereš te vrstice, za izkazano prijateljstvo in dobroto srčno zahvaljujem. Če si se nasmejaj, ali če si se vsaj kratkočasil z njimi, naznani mi, pa mi bo to najbolj in največa plača za moj trud!

majorisali?! „Die Slovenen wollen uns todtschlagen!“ kričali so Nemci 27. marca zvečer. Mi Slovenci pa kaj tacega še sanjamo ne!

Iz Notranjskega. (Volitve v Postojni 26. in 27. marca.) Lepo je prisijalo sonce 26. marca izza skalnatih gor — še bolj prijazno in lepo pa je bilo pozdravljenje od dragih rodoljubov iz vseh volilnih okrajev. Ob 10. uri začne se volitev. Ukljub govoru g. predstojnika dobil je nasprotni kandidat le par glasov. Izvoljeni bili so skoraj enoglasno prejšni poslanci, gosp. Grabrijan, Kosta in Koren. Gosp. dek. Grabrijan dobil je še več glasov nego pervikrat.

Ko je volitev minula, naznani se, da misli g. dr. Kosta z govorom zahvaliti se volivcem na dvoru gospé Doksatove. In res, ko vsi volivci na omenjeno mesto pridejo, stopi dr. Kosta na kamnitno mizo ter se v prelepem govoru v svojem, in v imenu g. p. Korena zahvali za zaupanje.

Pravo, slava, in živijo! so klicali volivci. Zares to je bil vesel dan národne zmage!

Ali verstice nekega visoko spoštovanega pesnika se takole glasé:

„Dež za solncem mora iti, za veseljem žalost priti.“

To nevarnost so verli Postojnci (se razumé samo verli) že poprej slutili. Nasprotni kandidat Obreza je Postojnskimi volivcem očital zadnjič, da jih je veliko volilo takih, ki bi ne imeli voliti, ker premalo plačujejo davka, da njegovih volivcev noben volil ni, ki bi ne plačeval 10 gl., in je protestoval zoper to. Ko so bile toraj nove volitve razpisane, prišla je v Postojno in Lož viša zapoved, da noben volivec, ki 10 gl. davka ne plačuje, nima pravice voliti. Po tej zapovedi je ostalo Postojni 70 ali malo čez 70 glasov vseh skupaj, mestu Ložu pa nekaj čez 50. Mislili so, ako bodo Verhničanje tudi po tej postavi volili, zmagal bi zopet narodni kandidat, dasiravno se na uradnike niso kaj zanašali. Ali zmotili so se, kakor bo sledilo.

27. dan na vse zgodaj priderdralo je več voz Verhničanov, in do 10. ure so zmirom še prihajali, tako da smo jih imeli celo trumo pred uradnico in po celem tergu. Kmalo se pripeljejo tudi Ložani. Pri teh verlih možéh prepričali smo se koj, da so zares poštenjaki; kajti na prvem vozu imeli so majhno pa lepo zastavico s slovenskimi barvami — in na nji napis: gospod bar. Šlojsnik.

Kmalo potem pokliče uradni sluga volivce na dvor uradniške hiše, in po dolgem obotavljanju se volitev prične. Tukaj, dragi bravci, moram z žalostjo povedati, da izmed uradnikov ni bilo ne enega za narodno stran, veliko pa jih je glasovalo za Obreza. Natančno so tedaj spolnili želje g. barona Bacha, ali tudi mi nismo se od njih nič družega nadjali. Pričakovali pa smo, da bojo vsaj privatni možje vsi na narodni strani, ali žalibože! ni bilo tako. Častita duhovščina (siava jej!) glasovala je po starem. Ali že med učitelji je eden iz „eigenen Grund“ za Obreza glasoval. Mu bo li ta — „eigener Grund“ v slavo ali v sramoto, v dobiček ali kaj, bomo videli? Še le učitelj IV. razreda g. Zagorjan ustavi nekoliko to čudno glasovanje. Kaj ne, spoštovani g. Zagorjan! ne spodobilo bi se vaši častitljivi, osiveli glavi, da bi jo vi uklonili in glasovali za nasprotnega kandidata in tako postali odpadence domovine, ktera vas je toliko let živila in vas še živi? — Slava vam! — Lep izgled ste dali, marsikteri sivi — ali osiveli glavi, ktera je dobrane domovine pri sedanjih volitvi z nehvaležnostjo povernila. Pa kaj čemo, nehvaležnost je plačilo sveta!

Še bolj žalostno pa je to, da je tudi nekaj posestnikov gospoda Obreza volilo. Pa — nikar ne mislite, dragi rojaki! da so to iz prepričanja ali proste volje storili; vse prej kakor to. G. Obreza si je vedel tudi tukaj agitatorja ali mešetarja poiskati. Hvala

Bogu! da je le malo vspeha imel. Kdo neki je bil ta agitator? — „Slovenec!“ odprti črne bukve, — vendar ga ne bomo na očitni oder devali, ker nam keršanska ljubezen ne pripušča tega. Bog daj, da bi ga tudi enkrat pamet srečala! — Za Postojnci volijo Verhničanje. Da so vsi v en rog trobili, mi ni treba praviti; kajti to je že njih stara navada, in ako bi bila za pravo reč in po pravici, bila bi lepa navada. Ali toliko bolj gerda je, ker jej obeh lastnosti primanjkuje.

Zdaj pa vas vprašamo, odstavljeni predstojnik verhiški g. A. Muley: Kako je to, gospod! da niste skerbili, da bi bili volilne listeke prejeli le pravi volivci, ki imajo pravico voliti? Ali niste zato plačani od vlade?

Zakaj niste skerbili toliko listov izdati, kolikor veste, da jih je treba bilo? Ali ne veste postave? — Saj ste še v Postojni pri volitvi vprašali, ko je volil nek mož, ki se vam je sumljiv zdel: ist dieser Mann gewiss? Tu ste hotli menda vprašati, ali ima pravico voliti, ker ste vedeli, da so mu pred kratkim pohištvo prodali, — ni vam pa znano bilo, da ravno ta mož velik „patent“ plačuje. — Hotli ste zapaziti pezdur v očesu postojnskega volilca, med tem pa pozabili izruvat bruna iz očes Verhniških volivcev. Čudilo se je vse, da so iz Verhnik volili mladi ljudje, ki nosijo skorej še mah za ušesmi. Ne vemo, ali je šlo vse po postavah? — Pa to še ni dosti. G. župan Verhniški! Vaša naloga in dolžnost je paziti, da vse po redu gre pri volitvi. Vi morate tudi vedeti in poznati vse volivce, kateri imajo in kateri nimajo pravice glasovanja. — Kako ste torej skerbili, da so volivci nekteri po dvakrat volili, ali da se je očitno skazalo, da je volilec volil pod drugim imenom, pa še tak, ki bi se še na volišče prikazati ne smel. Ali vam vest ničesar ne očita? Zakaj niste mogli temeljito odgovoriti, ko vam je Postojnski gosp. župan vaše zvijače odkril? Tako, glejte dragi bravci „Slovenca“, znajo naši nasprotniki; to je prosta, to je postavna volitev, da se Bog usmili! Ali je tedaj čuda, da je nasprotni kandidat zmagal s takimi zvijačami, in kakor se govori, da jih je bilo čez 80 volivcev, ki ne plačujejo 10 gl. davkov. Ta stvar je resnobnega premisleka vredna, in upamo, da jo bo slavni deželni zbor v presojo vzel. Še se govori, kako je g. Obreza kupoval svoje glasove z obljubami, i. t. d., pa naj bo zadosti od tega.

Domoljubni Ložani so pa tudi zdaj pokazali celemu svetu, da so možaki, ne pa kake babe, ktere pravijo danes to, jutri uno. Glasovali so vsi od prvega do zadnjega za g. b. Šlojsnika. Toraj čast in slava tako stanovitnim in verlim možem!

Izvoljen je sicer g. Obreza, ali izvoljen je s protestom, na katerem je podpisanih čez 80 samih Postojncanov, ki niso smeli voliti. Slava vam toraj verli Postojnci, ako prav niste zmagali zdaj, vendar vam vaša vest pravi, da je v tem oziru čista in mirna, da ste volili, kakor vam je velevalo srce! — Posebno spoštovanje in čast pa zaslužite vi, gosp. župan Lavrenčić! Zanesite se, da vaš trud za pravično reč ne bo zastonj. Pravica vselej še preslavno zmagala! — Sramota pa obdaja vse narodne odpadence!

Pravicoljub.

Ptuje dežele.

Serbija. Serbski vojvoda Miha je v Carigradu in se od vseh strani dokaj slavno sprejemlje; sultan sam mu je izročil imeniten turški red in vse dovoli, kar je Srbija tirjala. 8. aprila začne turška posadka zapuščati serbske terdnjave in ko se knez verne domu, ne bo več turškega vojaka na Serbskem. Srečno pot!

Prusko. Znano je, da je Bismarku sedanja dvalistična politika ministra Beusta

neizrečeno ljuba in prijetna. Saj je Bismark prvi rekel, naj avstrijska vlada svoje središče preloži iz Dunaju v Pešto. To se je ravno kar začelo in že naznanjajo časniki, da Prusko misli v Pešti napraviti pruski generalni konsulat! Ogorsko je torej nova država.

Francosko. 1. aprila je cesar sam odperl veliko razstavo v Parizu. Ljudi se je zbralo sila veliko iz vseh vetrov celega sveta. Cesar se nekaj bolehen vidi, cesarica Evgenija pa je še vedno zala gospá. Napoleonova zvezda se očitno pomika proti večeru. Mož, ki je pred nekaj leti vse vajeti imel v svojej roci, boji se zdaj pruskega soseda in kuje neko vojaško zvezo med Francosko, Belgijo, Holandijo in Švajco. Mehikansko cesarstvo je Napoleonu dalo najpervo kľofuto.

Rusko. Od dne do dne Rusko bolj in bolj napenja svoje strune in tišči v turško vlado, naj podeli kristjanom postavne pravice in svobode. Tudi ruska sablja močno rožla in če ne pojde s lepo, pojde pa z gerdo. Vojske ima Rusko že dosti na nogah in zveza med Rusko, Prusko in Romanijo je gotova. Časniki še clo to naznanjajo, da Rusko namerja v Bulgariji napraviti novo kraljestvo za drugega svojega careviča, to je sekundo-genituro.

V Londonu 25. marca 1867. Omenil sem v zadnjem listu fenijanske vstaje, ki je bila le prazen hrup; med tem pa je nastala druga in konec te je, da, čeravno so se gore o tem hrupu tresle, se je le smešna miška prikazala! Prvi postni teden se je mislilo, da bode stvar resnoba, posebno ko je došel v London glas, da so fenijanci po celi Irski na nogah, da se je krvav boj počel in se je na mnogih mestih železnica pokvarila kakor tudi telegrafi vničili; dohajala so pa pri tem tudi takšna naznanila, da človek ni vedel, bi se li angleški oholosti ali fenijanski neumnosti smejal; na zadnje pokazalo se je vendar, da so le Fenijanci v luno trkali pa ne Angleži se prazno hvalili. Fenijanska zveza se sicer kaj zvito snuje, kakor so se poljske zarote, pa zdaj pri tej vstaji niso Fenijanci nič pokazali, kar bi se jim moglo šteti v kako čast ali pohvalo, drzni in hrabri so bili le tako dolgo, dokler niso angleških vojniov srečali, brž pa ko so se s temi smidli, srce jim je utrpnilo in vsa drznost minula. Na stotine se jih je poloviti dalo, drugi so se kolikor mogoče natihoma zopet brez odlaganja tiho na svoje dome vrnili, bolj drzni pa so v gore in goščave pobegnili, od koder jih je pa pregnalo nemilo snežno vreme, ki je ravno prvo noč, ko so se vzdignili, prav neprijetno nastalo; zdaj je pa vse zopet mirno ter tudi toplo. Gotovo bode še več takih vstaj; ali uboga Irlandija! te zarote ji ravno toliko koristiti morejo, kakor so Poljski. Da bi kakšen vspeli imeti mogle, o tem pač nikdo misliti ne more, ki stvar le malo praktično pregleda in ne samo ne sanja. Da bi se ta kapital porabil za omiko in občekoristne naprave ubogim Irčanom, ki se zdaj tako nespametno le za to trosi, da je dežela v vednem nemiru, to bi pač mnogo več Irski koristilo in po takem ravnanju zmagala bi prej pravična stvar. — Krivice so Angleži delali narodu Irskemu strašne, rekel bi, take kakor so jih delali Turki svojim podložnim kristjanom skoz več stoletij. Nesrečni verski fanatizem, ki je v značaju angleškega in keltškega naroda, kriv je tukaj, kakor povsod drugod, ki se je takšen pokazal, največih nesreč. Katolikom vzele so se vse pravice, naložile se jim največe butare, in zapiral se jim je pot k vsakemu napredku. Še le leta 1829 so se katoliki za prave državljane in ne samo za izdajice prištevati počeli, vendar ta emancipacija jih še nikakor ni enako protestantom vrstila. Med drugimi krivicami, ki se še Irskim katolikom dan danes godé, omenjam pri tej priložnosti le ene stvari.

Irška ima 5,798.500 duš, protestanska angleška ustavljena cerkev (the Established Church) ima 700.000 L. t. j. nad 7 milijonov gld. dohodkov na leto; pri tem pa je 199 far, ki protestantske pastorje plačevati morajo, ako ravno v teh ni ne ene protestantske duše. Ta stvar se je lansko leto v parlamentu pretresovala, pa ostalo je vse pri starem. Plačujejo se v vsaki fari le protestantski duhovni državne cerkve, ker celo katoliške fare morajo postavno za te plačevati, katoliški duhovni pa se preživljajo, kakor morejo. Oni nimajo od države ni najmanjše podpore, k temu pa še odrajujejo nasiljeni davek sovražnim protestantskim duhovnom. — Angleži zdaj vendar spoznavajo krivice, ktere so mnogovrstno Irlandiji tako dolgo časa delali, da se zdaj v resnici trudijo, nesrečni stan te dežele kolikor mogoče zboljšati; vsi boljši časniki pišejo in kričijo, da Irška je največa rana kraljevstvu britanskemu; pa da so si to rano po dolgih krivicah sami vsekali, ker so bili zaslepljeni, zato morajo se zdaj potruditi, vse to po mogočosti popraviti, kar so zakrivali in tako to rano si zaceliti. Želeti je tedaj, da bi Fenijani nepočenjali tako nespametnih stvari, ki so le na škodo deželi, temu se premišljeno in umno za pravice borili in kolikor mogoče pospeševali; da bi se dobre vredbe za razne potrebe vpeljale, kakor so se lepo počele. Narod Irski je obilo nadarjen z duševnimi darovi, treba je le, da se mu prilika ponuja razvijati jih, pa narodna omika se je do novejših časov zlo zanemarjala, rekel bi, celo branila katolikom; vse te zadeve se zdaj zboljšujejo, ker svobodni Angleži, ki celemu svetu svobodo oznanjujejo, morajo to tudi Irsem dati!

Amerika. Odtod so prišle tako žalostne novice, da se je bati najhujšega za cesarja Maksa. Republikanci so vodotok, po katerem je Maksova armada vode dobivala, razderli in cesarjevo vojsko tako obdali, da cesar ne more nikamor vteči, kakor le na morje. Gorje, ako Maks pride republikancem v pest, strašno so razkačeni in zdvijani. — Že je znano, da so Rusi svoj svet v Ameriki severoamerikanskim deželam prodali. Ta reč se je jela kovati precej tedaj, ko je Napoleon začel cesarstvo svoje v Mehiki stvarjati. Od tiste dobe so si Rusi in Amerikanci prijatli in ni neverjetno, kar pripovedujejo časniki, da Washingtonska vlada pošlje svoje brodovje Rusom na pomoč, ako bi tega zdaj pri reševanju turškega prašanja treba bilo. Turško vprašanje spravi gotovo vesoljni svet na noge, škoda in nesreča, da vlada naša stoji prav osamočena in da si ne prizadeva, v slovanskem narodu pridobiti močnega zaveznika!

Razne novice.

* (Koliko piva izpijejo nektere dežele?) Preračunili so, da se ga izpije na leto v premeri na Ruskem 0-150 veder; na Pruskem 1-210 v.; na Avstrijskem 2-170 v.; na Francoskem 2-120 v.; na Angleškem 1-100 ved.; na Parskem pa 8-658 veder. Parci ga tedaj največ izpijejo, štirikrat toliko kot Avstrijanci; zato imajo tako zalite pa kufrene butice. Kdo bi se čudil, da so pri lanskej nemškej vojski povsod popred popraševali po pivu kot po sovrážniku!!

* (Koliko prebivalcev ima serbska država?) Po sporočilu, ki je l. 1863 v Belogradu na svitlo prišlo, je pri zadnjem popisovanju l. 1859 štela Serbska: 936,088 Serbov, 122,893 Romanov, 15,000 eiganov, 300 židov, 400 tujih raznih narodnjakov; skupaj tedaj 1,078,281 duš. Beligrad je imel 18,860 stanovalcev, Požarovac 5,309, Šabac pa 4365.

* (Bosnija.) Po sporočilu pruskega poročnika v Sarajevu je Bosnija po uravnavi od l. 1851 razdeljena v 6 vladinih oborov ali kajmakalikov: Sarajevo, Travnik, Bihač, Banjaluka, Zvornik, Novi pažar. Vsak vladin obor je razdeljen v manjše okraje, kterih je tri in štirideset. Obori štejejo eden k drugemu po 130.000 prebivalcev; največ

obor (Zvornik) jih šteje 240.000, najmanjši (Novi pažar) pa le 90.000.

Bosnjaki so po narodnosti vsi Serbje; po veri se pa (gledé na zadnje turško popisovanje in na samostojna sporočila njih duhovskih oblastnikov) ločijo tako le:

v nezedinjene Gerke	449.479	—	tedaj	50-95%
" Turke ali mohamedane	286.708	—	"	32-58%
" rimske katoličane	132.743	—	"	14-80%
" cigane	10.026	—	"	1-25%
" žide (jude)	2438	—	"	0-07%
" razne vernike	1228	—	"	0-15%

Največ mohamedanov živi poleg serbske meje; tu loči široki pas mohamedanskih stanovalcev kerščansko Serbijo od tistih Bosanskih krajev, ki so po večem kerščanski, pa od Hercegovine. Poleg avstrijske meje se je mohamedanska vera najmanj vkoreninila, tako malo, da ondi na 90 kristjanov pride komaj 10 mohamedancev. Šol je sila malo; pa še te so sila uborne in kaj slabo obiskovane. Od 100 za šolo ugodnih otrok jih hodi komaj po 5 vanjo. Prejkone izmed 1000 kristjanov najmanj 960 ne zna ne pisati ne brati.

Po turških sporočilih šteje Bosnija 114.535 hiš, v kterih prebiva kacij 491.300 moških pa 390.000 žensk. Po katoliških krajih stanuje v vsakih 10 hišah po 40 moških oseb, v 10 gerških po 54, v turških pa le 35; kerščanski prebivalci se tedaj kaj hitro zarezajo, turški živelj pa hira od leta do leta. Pravi mogočnejši v deželi so pa Turki, v kterih rokah je posestvo, bogastvo pa deželna oblast, kristjani so po večem zelo ubogi. — — —

* (Maslo nemške kulture!) Pri neki poti nekje na Koroškem se nahaja táblica s tem le izvrstnim nemškim napisom: „Hir ferunklike Plosej Eker in sein Alter 75. Jahre boehr auf sein Feldpeim kle manen, in Herrn entschlafen ist so pitte ih o leser shenke mirh ein andehtiges gepet fir meine arme Selle Amen, im jahr 18... — Lepa nemščina kaj ne, posebno za take ljudi, ki se bahajo, da jih je nemška kultura že tako zelo oblizala!

Očitne dražbe.

Na Koroškem: Silanova kmetija pod Holmom c. 4045 gld., dr. 13. apr., 11. maja in 15. jun. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Doberlivesi; — Heinrichova km. v Ellersdorfu c. 3160 gld., dr. 27. apr., 25. maja in 26. jun. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Volsbergu; — Magisova pri sv. Jedrti c. 7772 gld. Lobenweinova kajža (tudi tu) c. 802 gld., hišno orodje pa 1187 gld., dr. 8. apr., 13. maja in 12. jun. ob 10. dop. na domu, okr. gosp. v Volsbergu; — Kiršnarjevo posestvo št. 3 in 5 v Klein Kirchheimu c. 2200 gld., dr. 13. apr. in 13. maja ob 9. dop. na domu, okr. gosp. v Milstادتu; — Vilegarjeva km. no Blačah c. 1200 gld., dr. 29. apr., 25. maja in 1. julija ob 10. dop. pri okr. gosp. v Trgu; — Pintarjeva ¼ km. v Grinčah c. 799 gld. in orodje 55 gld., dr. 24. apr., 28. maja in 28. jun. ob 10. dop. in sicer prvi dve pri okr. gosp. v Trgu, 3. pa na domu.

Na Kranjskem: Kmetija v Gorenji vasi c. 5515 gld., dr. 3. maja, 7. jun. in 5. jul. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Planini; — kmetija v Trnovem c. 1600 gld., dr. 24. apr., 24. maja in 28. jun. ob 9. dop. pri okr. gosp. na Bistrici; — km. v Topoleu c. 765 gld., dr. 25. apr., 25. maja in 2. jul. pri — kakor zgoraj; — km. na Hudinjah c. 2083 gld., dr. 30. apr., 31. maja in 2. jul. ob 9. dop. pri okr. gosp. na Krškem; — km. na Pristanici c. 700 gld., dr. 9. maja, 13. jun. in 15. jul. ob 9. dop. pri okr. gosp. v Zatičini; — km. pod Borštom c. 1000 gld., dr. 10. apr., 8. maja in 8. jun. ob 9. dop. pri okr. sodn. v Novem mestu.

Na Štajerskem: Pratesovo posestvo v Lomcu c. 3000 gld., dr. 13. apr., 13. maja in 13. jun. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Ivnici; — hiša št. 212 v Gradcu c. 1660 gld., dr. 27. apr., 25. maja in 3. jul. ob 11. dop. pri dež. sodn. v Gradcu; — posestvo s potreščino in živino na Lipnici c. 3450 gld., dr. 8. apr., 9. maja in 11. jun. ob 9. dop. pri Jan. Tumbeku na Lipnici; — Kajnceva km. v spodnji Švarci c. 2500 gld., dr. 9. apr., 7. maja in 11. jun. ob 9. dop. pri okr. gosp. v Čmureku.

Izvirni telegram „Slovenca“.

Ljubljana 8. apr. o ½12, došel 8. ob ¼1 pop. V saboto se je končal deželni zbor v večerni seji. Na Dunaj so izvoljeni: Grof Coronini, dr. Toman, dr. Klun, grof Barbo, Svetec, Pintar. Deželni odbor je ostal naš, samo namesto Langerja je voljen Kromer. Volitev Postonjska je zavržena, Novomeška pa v preiskavo dana deželnemu odboru.